

Λκ 18,35-43

΄Ια 5,17-18

Προσευχή, τό μυστικό κλειδί τοῦ οὐρανοῦ

Ἀφορμή για τό θέμα μπορεῖ νά μᾶς δώσει τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ΙΔ΄ Κυριακῆς τοῦ Λουκᾶ (Λκ 18,35-43). Ζητοῦμε ἀπό τά παιδιά νά μᾶς τό διηγηθοῦν ἢ ξεκινοῦμε ἐμεῖς μέ τήν ἀκόλουθη διήγηση.

Πλησίαζε ὁ Χριστός στήν **Ἱεριχώ**, μιά πλούσια πόλη κοντά σά Ἱεροσόλυμα. Ἐκεῖνες τίς μέρες χιλιάδες προσκυνητές περνοῦσαν ἀπό τήν Ἱεριχώ γιά νά πᾶνε σά Ἱεροσόλυμα νά γιορτάσουν τό ἱουδαϊκό Πάσχα. Στίς πύλες τῆς πόλης καθόταν ἕνας φτωχός τυφλός ἄνθρωπος ζητώντας ἀπό τούς περαστικούς ἐλεημοσύνη. Κάποια στιγμή ἀντιλήφθηκε ὅτι ὁ θόρυβος τῆς κοσμοσυρροῆς δέν ἦταν συνηθισμένος. Ρωτᾷ τί συμβαίνει καί πληροφορεῖται ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος καί πλῆθος πολύ Τόν ἀκολουθεῖ.

Ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος! Σκίρτησε ἡ καρδιά τοῦ τυφλοῦ. Εἶχε ἀκούσει γι' Αὐτόν, γιά τά θαύματα πού ἔκανε... Βαθιά μέσα του τό πίστευε, αὐτός ὁ Ἰησοῦς εἶναι σίγουρα ὁ Μεσσίας, ἀπόγονος τῆς γενιᾶς τοῦ Δαβίδ, ὅπως εἶπαν οἱ προφῆτες.

Ὑψωσε τή φωνή του καί ἄρχισε νά φωνάζει ὅσο πιο δυνατά μπορούσε: «Ἰησοῦ, υἱέ τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με! Ἰησοῦ, υἱέ τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με!».

- Σταμάτα, μή φωνάζεις ἔτσι! τόν μάλωσαν πολλοί ἀπ' αὐτούς

πού βρέθηκαν κοντά του.

- Σιωπή! Μέ σένα θά ασχοληθεῖ ὁ Ἰησοῦς;
- Ντροπή!

Ὁ τυφλὸς ὅμως δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Συνέχισε νά φωνάζει ὁλοένα καί πιό δυνατά: «Ἰησοῦ, υἱέ τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με! Ἰησοῦ, υἱέ τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με!».

Ἦταν τόση ἡ ἐπιθυμία του νά βρεθεῖ κοντά στόν Ἰησοῦ! Τόσο ζωντανή ἡ ἐλπίδα του ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ὁ Μεσσίας, μπορεῖ νά τοῦ δώσει τὸ φῶς του! Τίποτε δὲν μποροῦσε νά τὸν συγκρατήσῃ. Τί κι ἂν οἱ ἄλλοι τὸν ἐπέπλητταν, τὸν ἀποθάρρυναν; Μέ πίστη ὁ τυφλός, ἐπίμονα, ὁλοένα καί περισσότερο κραύγαζε πρὸς τὸν Χριστό: «Ἰησοῦ, υἱέ τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με!».

Κοντοστάθηκε ὁ Ἰησοῦς. Ἀπόρησαν τὰ πλήθη. Ὁ μεγάλος Διδάσκαλος θά ασχοληθεῖ μέ ἓναν ζητιάνο; Ὁ Κύριος ὅμως διακρίνει σ' αὐτόν τὸν ζητιάνο μιά βαθειά, δυνατὴ πίστη. Γι' αὐτό δίνει ἐντολή νά τὸν φέρουν μπροστά του.

- Τί θέλεις νά σοῦ κάνω; τὸν ρωτᾷ.

Ἦξερε τί ζητοῦσε ὁ τυφλὸς ζητιάνος. Ἀλλά ἤθελε νά τὸ μάθουν καί οἱ ἄλλοι. Δὲν ζητοῦσε ἐλεημοσύνη. Πίστευε πῶς ὁ Χριστὸς μπορεῖ νά τοῦ χαρίσῃ τὸ φῶς του.

Πραγματικά, αὐτὴ τὴν ἀπάντηση ἔδωσε:

- Κύριε, νά βρῶ τὸ φῶς μου!
- Ἄνοιξε τὰ μάτια σου καί δές! Ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἰησοῦς.

Ὅπως μέ ἓνα λόγο ὁ Κύριος δημιούργησε τὸ φῶς, ἔτσι μέ ἓνα μόνο λόγο δίνει τώρα φῶς στόν τυφλό. Τὴν ἴδια στιγμή ἄνοιξε τὰ μάτια του ὁ τυφλός καί ἄρχισε νά βλέπει! Εὐγνώμονα ζέσπασε σέ δοξολογία καί μαζί του ὅλος ὁ λαὸς ὑμνοῦσε τὸν Θεό.

Εἶναι σι' ἀλήθεια **θαυμαστή ἡ πίστη καί ἡ ἐπιμονή τοῦ τυφλοῦ!**
Ὅσο οἱ ἄλλοι τοῦ ἔλεγαν νά σιωπήσῃ, τόσο περισσότερο αὐτός

κραύγαζε προς τόν Χριστό.

Ἐσεῖς, παιδιά, ἔχετε ζητήσει ποτέ ἀπό τόν Κύριό μας κάτι ἐπίμονα;...

Μᾶς ἔχει δώσει αὐτό τό **δικαίωμα νά Τοῦ ζητοῦμε**· νά Τοῦ μιλοῦμε καί νά Τοῦ ζητοῦμε. Μᾶς χάρισε τό **ξεχωριστό προνόμιο τῆς προσευχῆς**.

Προσεύχεστε, παιδιά; Προσεύχεστε μέ πίστη στόν Θεό; Ὁ τυφλός ζητιάνος εἶχε **μία πίστη ζηλευτή· ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στή δύναμη καί στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ**.

Μέ τήν ἴδια πίστη κι ἐμεῖς νά προσευχόμαστε. Συχνά, βέβαια, καί στή δική μας τή ζωή δέν μᾶς ἀφήνουν νά ἀπευθυνθοῦμε στόν Χριστό, νά προσευχηθοῦμε, διάφορα **ἐμπόδια**. Συναντᾶτε ἐσεῖς τέτοια ἐμπόδια; Τί σᾶς κρατάει μακριά ἀπό τήν προσευχή; (*Δίνουμε τόν λόγο σιά παιδιά ἣ διαβάζουμε τίς ἀπαντήσεις τους σέ ἕνα ἐρωτηματολόγιο, στό ὁποῖο θά μπορούσαν νά ἔχουν ἀπαντήσει ἀπό τήν ἀρχή, βλ. CD μέ ὑλικό. Συνήθως τά ἐμπόδια πού συναντοῦν εἶναι τά ἀκόλουθα*).

α. Ἑλλειψη χρόνου: Δέν προλαβαίνω. Τό πρωί τρέχω νά προλάβω νά φτάσω στό σχολεῖο πρίν χτυπήσει τό κουδούνι. Ὅλη τή μέρα τό πρόγραμμά μου εἶναι γεμάτο μέ ποικίλες δραστηριότητες. Τό βράδυ τά μάτια μου κλείνουν ἀπό τήν κούραση καί τή νύστα. Ἰδιαίτερα τώρα στό Γυμνάσιο τά μαθήματα εἶναι δυσκολότερα καί οἱ ὑποχρεώσεις περισσότερες. Ποῦ νά βρεθεῖ χρόνος γιά προσευχή;

β. Ποικίλα ἄλλα ἐνδιαφέροντα: Δέν ἔχω ὄρεξη γιά προσευχή, ἐνῶ διάφορα ἄλλα πράγματα κινοῦν τό ἐνδιαφέρον μου. Π.χ. τό κινητό μου, τό tablet μου, τό facebook, instagram καί τά παρόμοια μέ τραβοῦν. Μπορῶ νά κάθομαι ἀτέλειωτες ὥρες μπροστά τους. Στήν προσευχή δέν βρίσκω κανένα ἐνδιαφέρον...

γ. Ἀγνοια τῶν καθιερωμένων προσευχῶν: Δέν καταλαβαίνω τίς προσευχές πού λέω, γι' αὐτό δέν μοῦ ἀρέσει νά προσεύχομαι.

δ. Ἀφηρημάδα: Δέν μπορῶ νά συγκεντρώσω τή σκέψη μου

τήν ώρα τῆς προσευχῆς. Εἶμαι τίς περισσότερες φορές τόσο ἀφηρημένος, πού στήν πραγματικότητα εἶναι σάν νά μήν προσεύχομαι.

ε. Ἀμφιβολίες: Ἔχω ἀμφιβολίες. Μέ ἀκούει ὁ Θεός; Ἀσχολεῖται μαζί μου; Θά μοῦ δώσει πραγματικά αὐτό πού θά Τοῦ ζητήσω;

Δέν εἶναι λίγα τά ἐμπόδια πού μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπό τήν προσευχή. Τί θά γίνει, λοιπόν; Θά πάψουμε νά προσευχόμαστε; Ὁχι, παιδιά. **Ἡ προσευχή εἶναι γιά τήν ψυχή μας ὅ,τι τό ὀξυγόνο γιά τή ζωή μας.** Νά μήν παρατήσουμε τήν προσπάθειά μας! Σάν τόν πιστό τυφλό· ὅσο τοῦ ἔλεγαν οἱ ἄλλοι νά σιωπήσει, τόσο περισσότερο αὐτός φώναζε! Ἔτσι κι ἐμεῖς, ὅσο ἀπαιτοῦν ὅλα τά παραπάνω νά σιωπήσουμε, τόσο περισσότερο ἐμεῖς νά ἐπιμένουμε· **ὁλοένα καί περισσότερο νά στρεφόμεστε στόν Χριστό!**

Δηλαδή, τί νά κάνουμε;

α. Νά βάλουμε **στό καθημερινό μας πρόγραμμα** τήν προσευχή, μέ σταθερή τήν ἀπόφαση νά μήν κλείσει ἡ μέρα μας δίχως νά προσευχηθοῦμε.

β. **Ἀκόμη κι ἂν δέν ἔχουμε ὄρεξη, νά μήν τήν ἀφήνουμε τήν προσευχή μας.** «Τρώγοντας ἔρχεται ἡ ὄρεξη», λέει ὁ σοφός λαός μας. Φανταστεῖτε ἂν κάποιος ἄρρωστος πάψει νά τρώει ἐπειδή δέν ἔχει ὄρεξη... Ἀσφαλῶς ἡ υἡγεία του θά χειροτερεύει.

γ. Τήν ἄγνοια μπορούμε νά τήν πολεμήσουμε **ἐξηγώντας τίς ἄγνωστες λέξεις καί ἐπιλέγοντας προσευχές** πού μᾶς εἶναι περισσότερο κατανοητές.

δ. **Μέ τήν ἀφηρημάδα θά παλεύουμε** πάντα. Σ' αὐτήν μᾶς σπρώχνει καί ὁ προαιώνιος ἐχθρός μας, ὁ διάβολος, πού τρέμει τή δύναμη τῆς προσευχῆς. Δέν εἶναι ὅμως λόγος γιά νά παρατήσουμε τήν προσευχή μας. Ὅσο ὁ πονηρός μᾶς πολεμᾷ φέρνοντας στόν νοῦ μας διάφορες ἄλλες σκέψεις, τόσο περισσότερο ἐμεῖς θά ἀγωνιζόμαστε νά μιλήσουμε στόν Χριστό. Βλέποντας μιά τέτοια προσπάθεια, ὁ Κύριός μας θά μᾶς εὐλογήσει καί θά μᾶς χαρίσει τή

συντροφιά του, τή γλυκειά χαρά τῆς προσευχῆς.

ε. Στίς ἀμφιβολίες θά ἀντιπάσσουμε τά **ἀναρίθμητα παραδείγματα** πού ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ Θεός, ναί, ἀκούει τίς προσευχές μας καί μᾶς χαρίζει πάντοτε ὅ,τι εἶναι τό συμφέρον μας.

Γνωρίζετε, παιδιά, τέτοια παραδείγματα; Θά σᾶς θυμίσω μιά συγκλονιστική ἱστορία ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη (βλ. Γ΄ Βα κεφ. 18).

Βρισκόμαστε σέ μιά ἐποχή πού ὁ ἰσραηλιτικός λαός ἔπαψε νά λατρεύει τόν ἀληθινό Θεό καί ἄρχισε νά προσκυνᾷ τά εἰδωλά. Ὁ βασιλιάς **Ἀχαάβ** πῆρε γιά σύζυγό του μιά ξένη εἰδωλολάτρισσα, τήν **Ἰεζάβελ**. Αὐτή τόν παρέσυρε στήν εἰδωλολατρία καί ἐξόντωσε πολλούς ἀπό τούς προφῆτες. Τώρα καταδιώκει καί **τόν πύρινο προφήτη, τόν ζηλωτή Ἡλία**.

Προσεύχεται ὁ Ἡλίας. **Προσεύχεται μέ πίστη, μέ ἐπιμονή**. Καί τί ζητᾷ στήν προσευχή του; Νά τόν σώσει ὁ Θεός ἀπό τά χέρια τῆς Ἰεζάβελ; Ὁχι μόνο αὐτό. Τόν παρακαλεῖ, Τόν ἱκετεύει νά δείξει τή δύναμή του, τή ζωντανή παρουσία του. Πῶς; Νά κλειδώσει τόν οὐρανό καί νά μὴν ἀφήσει νά πέσει οὔτε στάλα βροχῆς στή γῆ! Μήπως ἔτσι συνέρθουν οἱ Ἰσραηλίτες καί στραφοῦν πάλι στόν μόνο ἀληθινό Θεό... Γιά τρισήμισι χρόνια σέ ὅλη τή χώρα δέν ἔβρεξε· παντοῦ ἀνομβρία καί ξηρασία.

Μέ ἐντολή τοῦ Θεοῦ ὁ προφήτης Ἡλίας, ἀψηφώντας τόν κίνδυνο, παρουσιάζεται μπροστά στόν βασιλιά Ἀχαάβ. Ζητᾷ τώρα κάτι πολύ τολμηρό: νά συγκεντρωθοῦν στό **Καρμῆλιο ὄρος** οἱ Ἰσραηλίτες καί οἱ ὀκτακόσιοι πενήντα εἰδωλολάτρες ἱερεῖς.

«Ὡς πότε θά στραβοπατᾶτε μιά στόν ἓνα δρόμο καί μιά στόν ἄλλο;» ἀπευθύνει πύρινο λόγο ὁ προφήτης πρὸς τόν λαό. «Ἄν ὁ Θεός μας εἶναι ἀληθινός, ἀκολουθήστε Τον. Ἄν ὁ Βάαλ εἶναι θεός, ἀκολουθήστε αὐτόν... Ἄς φέρουν οἱ εἰδωλολάτρες ἱερεῖς δύο βόδια καί ἄς διαλέξουν αὐτοῖ ὅποιο ἀπό τά δύο θέλουν. Νά τό κόψουν, νά τό βάλουν πάνω στά ξύλα, ἀλλά νά μὴν ἀνάψουν φωτιά. Θά κάνω κι ἐ-

γώ τό ἴδιο μέ τό ἄλλο βόδι. Αὐτοί ἄς προσευχηθοῦν στόν θεό τους κι ἐγώ στόν Κύριο καί Θεό μου. Ὅποιος ἀπό τούς δύο ἀκούσει τήν προσευχή καί ἀνάψει τή φωτιά, αὐτός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός».

Δέχτηκε ὁ λαός τήν πρότασή του. Ἐτοιμάζουν πρῶτοι τή θυσία τους οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ καί ἀρχίζουν νά προσεύχονται. Φωνάζουν δυνατά: «Βάαλ, ἄκουσε μας!». Τρέχουν γύρω ἀπό τό θυσιαστήριο, ματώνουν μέ μαχαίρια τά μέλη τοῦ σώματός τους, ὅπως τό συνήθιζαν, καί παρακαλοῦν. Ἀλλά μάταια, δέν πετυχαίνουν τίποτε.

«Παρακαλέστε τον πιό δυνατά», τοῦς λέει ὁ Ἡλίας, «μήπως εἶναι κάπου ἀπασχολημένος, μήπως κοιμᾶται... Φωνάξτε, γιά νά τόν ξυπνήσετε!».

Ἐφτασε τό δειλινό. Τίποτε δέν κατάφεραν οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ. Τώρα ἔφτασε ἡ σειρά τοῦ προφήτη Ἡλία. Στήνει τό θυσιαστήριό του μέ δώδεκα μεγάλες πέτρες, ὅσες εἶναι οἱ φυλές τοῦ Ἰσραήλ. Τοποθετεῖ πάνω του τά ξύλα καί τό ζῶο τῆς θυσίας. Γύρω γύρω ἀνοίγει ἓνα μεγάλο αὐλάκι. Ἐπεῖτα ζητᾷ νά τοῦ φέρουν τέσσερις ὑδρίες μέ νερό. Τό χύνει πάνω στό θυσιαστήριο. Μουσκεύουν τά πάντα. Κάνει τό ἴδιο καί δεύτερη καί τρίτη φορά. Τό νερό τρέχει ἀπό τό θυσιαστήριο καί γεμίζει ὅλο τό αὐλάκι.

Τότε ὁ Ἡλίας ἀρχίζει νά προσεύχεται μέ φωνή δυνατή: «Κύριε, ὁ Θεός τοῦ Ἀβραάμ καί τοῦ Ἰσαάκ καί τοῦ Ἰσραήλ, ἄκουσε τήν προσευχή μου! Κύριε, ἄκουσε τήν προσευχή μου καί στείλε φωτιά πάνω στό θυσιαστήριο, γιά νά γνωρίσει ὅλος αὐτός ὁ λαός ὅτι ἐσύ εἶσαι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός...».

Δέν ἄργησε ὁ Θεός νά ἀπαντήσῃ στήν προσευχή του. Ἐπῆσε ἀπό τόν οὐρανό φωτιά! Κατέκαψε τό ζῶο τῆς θυσίας καί τά ξύλα, φούντωσε μέσ στό αὐλάκι, ἐγλείψε καί τό χῶμα! Γιά ἄλλη μιά φορά ὁ Θεός ἔδειξε ὅτι ἀκούει τίς προσευχές τῶν παιδιῶν του καί δέν Τοῦ εἶναι τίποτε ἀδύνατο.

Συγκλονισμένος ὁ λαός γονατίζει καί ὁμολογεῖ: «Στ' ἀλήθεια, αὐτός εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός!».

Ὁ Ἡλίας στρέφεται τώρα σὸν βασιλιά Ἀχαάβ. «Ἔρχεται νεροποντὴ μεγάλη», τοῦ λέει. Οὔτε ἓνα συννεφάκι δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη σὸν οὐρανό, ἀλλὰ ὁ Ἡλίας ἐπιμένει. Ἀποσύρεται καὶ ἀρχίζει νὰ προσεύχεται. Δὲν πέρασε πολλή ὥρα. Ὁ οὐρανός σκοτείνιασε, μαζεύτηκαν σύννεφα καὶ ξέσπασε μπόρα δυνατὴ.

Ἄνθρωπος ὅμοιος μέ μᾶς ἦταν ὁ προφήτης Ἡλίας, διαβάζουμε στὴν Καινὴ Διαθήκη (βλ. Ἰα 5,17-18). Κι ὅμως, ὁ ἄνθρωπος αὐτός κλείδωσε καὶ ξεκλείδωσε τοὺς οὐρανούς! Προσευχήθηκε καὶ γιὰ τρισήμισι χρόνια δὲν ἔπεσε οὔτε στάλα βροχῆς... Ἐπειτα, πάλι προσευχήθηκε καὶ ἔπεσε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανό καὶ μπόρα δυνατὴ! Κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ **πανίσχυρο μυστικὸ κλειδί τοῦ οὐρανοῦ: τὴν προσευχή.**

Αὐτὸ τὸ πανίσχυρο κλειδί ὁ Θεός τὸ ἐμπιστεύεται σέ κάθε πιστὸ **παιδί του.** Τὸ ἐμπιστεύεται καὶ σέ μᾶς! Πολλές φορές μᾶς τὸ εἶπε ὁ Κύριός μας (*δείχνουμε τὴν Καινὴ Διαθήκη*) **στό Γράμμα πού μᾶς ἔστειλε** (βλ. Μθ 7,7-8· 21,22· Ἰω 14,13-14· 15,7. 16· 16,23-24· Φι 4,6· Ἰα 1,6· Α' Ἰω 3,22· 5,14). Μᾶς ἐνθαρρύνει νὰ Τοῦ ζητοῦμε, νὰ Τοῦ λέμε στὴν προσευχή μας τίς ἀνάγκες καὶ τὰ προβλήματα μας, μέ τὴ βεβαιότητα ὅτι μᾶς ἀκούει ὅπως ἓνας στοργικὸς πατέρας τὰ ἀγαπημένα του παιδιά.

Ὅμως, -προλαβαίνω ἓνα ἐρώτημά σας- **γιατί κάποιες φορές, ἐνῶ Τοῦ ζητοῦμε κάτι στὴν προσευχή μας, δὲν μᾶς τὸ δίνει;** Μερικὲς φορές γιὰ καιρό Τόν παρακαλοῦμε, ἀλλὰ φαίνεται νὰ σωπαίνει... (*Ἀφήνουμε πρῶτα τὰ παιδιά νὰ ἐκφράσουν τίς σκέψεις τους καὶ ἔπειτα συνοψίζουμε καὶ τονίζουμε τὰ παρακάτω*).

Ὁ Θεός πάντοτε ἀπαντᾷ σὶς προσευχές μας κατὰ τὸ **συμφέρον μας.** Ἀνάλογα μέ τὴν περίστασι ὅμως, μᾶς δίνει μία ἀπὸ τίς τρεῖς ἀκόλουθες ἀπαντήσεις: **α) Ναί,** σοῦ δίνω αὐτὸ πού ζητᾷς. **β) Ὁχι,** δὲν θὰ σοῦ τὸ δώσω, γιατί ἔχω κάτι καλύτερο γιὰ σένα· αὐτὸ

πού ζητᾷς δέν θά σέ ὠφελήσῃ. γ) **Περίμενε**, γιατί ἔτσι θά προκύψουν γιά σένα περισσότερες ὠφέλειες.

Ὁνειρευόταν ὁ Γιάννης, μαθητής τῆς Γ΄ Λυκείου, νά μπεῖ στήν ἱατρική σχολή. Ἀπό καιρό τό ζητοῦσε στήν προσευχή του. Ὅμως τήν ὥρα τῶν ἐξετάσεων πῶς θόλωσε ὁ νοῦς του, τοῦ φάνηκαν δύσκολα τά θέματα... δέν τά κατάφερε... Καί τό ἤθελε τόσο πολύ! Τό εἶχε ζητήσῃ ἐπίμονα ἀπό τόν Θεό νά τόν βοηθήσῃ... Ἀπογοητεύτηκε. Ἀνόμεντα ξεκίνησε τίς σπουδές του στήν ὁδοντιατρική σχολή... Ἀλλά ἐκεῖ ὁ Θεός τοῦ εἶχε στήσῃ ἕνα εὐλογημένο καρτέρι. Ἐνας ἀπό τούς συμφοιτητές του στάθηκε δίπλα του σάν φύλακας ἄγγελος, ὅχι μόνο στά χρόνια τῶν σπουδῶν, ἀλλά καί στήν ὑπόλοιπη ζωή του. Ἐπιπλέον, πολύ νωρίτερα ἀπό κάποιους φίλους του πού σπούδασαν ἱατρική μπόρεσε ἐπαγγελματικά νά τακτοποιηθεῖ. Ἄνοιξε σύντομα τό ὁδοντιατρεῖο του καί εὐχαριστοῦσε τόν Θεό πού δέν τοῦ ἔδωσε αὐτό πού Τοῦ εἶχε ζητήσῃ στήν προσευχή του τότε πού ἦταν μαθητής, γιά νά τοῦ δώσει κάτι ἄλλο καλύτερο...

«Περίμενε...» ἦταν ἡ μυστική ἀπάντηση πού ἔδωσε ὁ Θεός στήν ἁγία Μόνικα, ὅταν μέ δάκρυα στά μάτια γονατιστή Τόν παρακαλοῦσε νά μή σαλπάρῃ ὁ γιός της γιά τήν Ἰταλία. Ὁ Αὐγουστῖνος της εἶχε παρασιρατήσῃ, περπάτησε ἀμαρτωλούς δρόμους, μπλέχτηκε καί μέ αἱρέσεις... Καί ζητοῦσε τώρα νά φύγῃ μακριά της. Μέ ἀγωνία προσευχόταν ἡ πιστή μάνα, ἰκέτευε τόν Θεό νά βάλῃ ἐμπόδια, νά μήν ἐπιτρέψῃ αὐτό τό ταξίδι. Μά φάνηκε πῶς ὁ Θεός δέν ἄκουσε τήν προσευχή της... Ὁ Αὐγουστῖνος τήν ξεγέλασε καί ἔφυγε μέ τούς φίλους του στήν Ἰταλία. Ἐκεῖ ὅμως -δέν μποροῦσε ἡ Μόνικα τότε νά τό φανταστεῖ- τόν περίμενε ὁ Θεός στό πρόσωπο ἑνός ἁγίου ἐπισκόπου. Γνωρίστηκε ὁ Αὐγουστῖνος μέ τόν ἅγιο Ἀμβρόσιο, ἐπίσκοπο Μεδιολάνων, καί ἄλλαξε ἡ ζωή του. Ὅχι μόνο ἐπέστρεψε στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἐγίνε καί ὁ ἴδιος ἐπίσκοπος καί ἕνας ἀπό

τούς μεγαλύτερους ἁγίους πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας! Ὁ Θεός εἶχε ἀφήσει τὴ Μόνικα νὰ περιμένει. Δέν τῆς ἔδωσε ἐκεῖνο πού Τοῦ ζήτησε τότε -νά μὴν πάει ὁ γιός της στὴν Ἰταλία-, γιὰ νὰ τῆς δώσει ἐκεῖνο πού Τοῦ ζητοῦσε πάντοτε: τὴν αἰώνια σωτηρία τοῦ παιδιοῦ της.

Μέ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη νὰ προσευχόμαστε, παιδιά, στὸν Θεό. Νά Τοῦ ζητοῦμε, νά Τοῦ λέμε τίς ἀνάγκες καὶ τίς ἐπιθυμίες μας... Ἀλλὰ νὰ κλείνουμε τὴν κάθε προσευχή μας μέ αὐτό πού λέμε στό «Πάτερ ἡμῶν»: **«Γενηθῆτω τὸ θέλημά σου»!** Θεέ μου, ἅς γίνει τὸ δικό σου θέλημα, γιατί αὐτό εἶναι γιὰ μένα τὸ μεγαλύτερο συμφέρον!

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Προσευχή», ἀπὸ «Πνευματικές Ὠδές Β'», σ. 283, CD «Χαμόγελα σέ νότες ἐφτά», ἀρ. 1, βλ. CD μέ ὕλικό).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εἰκόνες: α) ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ, β) ὁ προφήτης Ἡλίας.
2. Ἑρωτηματολόγιο.
3. Ἑφηβικό προσευχητάρι.
4. Ἐνθύμιο μέ ἀγιογραφικό χωρίο (Μθ 7, 7).
5. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου.